

**ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО
ВПВНЕНО ТРИМАЄ ПЕРШІСТЬ**

стор 2

**ВИБОРЧА ГРА
НА СТРАХУ**

стор 3

**ГАЗОВА
ПІАР-ДУЕЛЬ**

стор 5

Побажання дожити в Україні до пенсії, якщо ти не нардеп, прокурор чи експрезидент, стає реальним прокляттям. Адже відпахавши все життя і вийшовши на заслужений відпочинок, людина поважного віку приречена на виживання. Пенсіонери не жирували й за радянських часів, а в сучасній Україні тим паче. Щомісячні виплати літнім людям у нас чи не найнижчі в Європі, а ціни вже зовсім європейські. Більше того, в стареньких немає гарантій, що пенсії виплачуватимуть без затримок або й навіть зовсім не припинять їхню виплату. Бо Пенсійний фонд із року в рік демонструє все більшу дефіцитність.

ВІЧНИЙ ДЕФІЦИТ

У середині січня Пенсійний фонд України ухвалив бюджет на 2019 рік, урахувавши в ньому підвищення пенсій людям похилого віку, що не є дивним у рік виборів. Головний кошторис ПФУ затверджений на рівні 398,2 млрд грн. При цьому власних коштів у Фонду всього близько 230,6 млрд грн. Рекордний дефіцит у 167 млрд грн, що на 17 млрд грн більше, ніж у 2018 році, за традицією дотуватимуть із держбюджету. І виходить, що працюючі українці заплатять у ПФУ двічі: перший раз у вигляді єдиного соціального внеску (ЄСВ), який дорівнює 22% від зарплати, а вдруге — у вигляді інших податків і зборів вже як покупці чи споживачі.

Експерт з питань соціальної політики Андрій ПAVЛОВСЬКИЙ констатував, що головна мета так званої пенсійної реформи — зменшення прямих дотацій з держбюджету та більша наповнюваність ПФУ завдяки відрахуванням працюючих українців — не була досягнута. І це попри те, що умови пенсійного забезпечення людей в результаті цієї псевдореформи погіршили, натомість завдання щодо зменшення видатків з головного кошторису країни не виконали.

Він нагадав, що за рахунок значного збільшення мінімального страхового стажу в Україні фактично був підвищений пенсійний вік на п'ять років.

«Тепер з 1 січня 2019 року людина, яка не має 26 років страхового стажу, зможе вийти на пенсію не в 60 років, а в 63. Протягом декількох років страховий стаж піднімуть до 35 років. І якщо ти не матимеш необхідного стажу, на відпочинок підеш уже в 65. Також було зменшено коефіцієнт страхового стажу з 1,35 до 1,0. Тому люди, яким «пощастило» вийти на пенсію після «реформи», отримуватимуть виплати на 30% менші, ніж ті, хто вийшов на пенсію ще до втілення урядових новацій», — пояснив він «ВВ».

Своєю чергою експерт Центру аналізу економічної політики Юрій ГАВРИЛЕЧКО впевнений, що в Україні підвищення пенсійного віку було банальним ідіотизмом і небажанням прорахувати наслідки для економіки.

«ЧОРНА ДІРА» ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ

«По-перше, підвищення пенсійного віку означає, що молоді нема де працювати, тому вона виїжджає з країни. А коли люди виходять на заслужений відпочинок і робочі місця звільняються, працювати банально нікому через те, що працездатні українці вже за кордоном. Намагання створити робочі місця вже не дуже допомагають, адже немає під них найманих працівників.

По-друге, після підвищення пенсійного віку люди, яким залишилося

до пенсії не так багато, не можуть знайти собі роботу й стають на облік у центрах зайнятості, отримуючи, відповідно, виплати з безробіття. І це спричиняє додаткове навантаження на держбюджет», — пояснив він «ВВ», додавши, що таких негативних моментів від підвищення пенсійного віку значно більше.

Також експерт піддає сумніву вислів профільного міністра Реві щодо скорочення дефіцитності

Пенсійного фонду й констатує, що навіть на обіцяні індексації пенсій у кошторисі Фонду грошей немає.

«Видаткова частина бюджету ПФУ минулого року складала близько 360 млрд грн, а в нинішньому — близько 400 млрд грн. Різниця — 11%. Тобто грошей на індексації пенсій не передбачено в принципі», — заявив він «ВВ».

(Закінчення на стор. 4)

ЗАРАЗ УКРАЇНЕЦЬ, ЯКИЙ ПРОПРАЦЮВАВ У ПОЛЬЩІ 10 РОКІВ, МОЖЕ РОЗРАХОВУВАТИ НА ПЕНСІЮ В 500–600 ЄВРО, ЩО НАРАЗІ ВДВІЧІ ПЕРЕВИЩУЄ СЕРЕДНЮ ЗАРПЛАТУ В УКРАЇНІ. А ВІДРАХОВУЮЧИ ВПРОДОВЖ 35 РОКІВ ЄСВ НА БАТЬКІВЩИНІ, ЛЮДИ МОЖУТЬ ПРЕТЕНДУВАТИ НА ПЕНСІЮ МАКСИМУМ У 2400 ГРН — МЕНШЕ НІЖ 100 ЄВРО

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETA.VV.COM

Рекомендована ціна
5 гривень

Виборча кампанія у розпалі, тож саме час звернутися до свіжої соціології. Лідером президентських перегонів вже традиційно є Юлія Тимошенко. Про це свідчать результати соціологічного опитування, проведеного аналітичною групою «Соціопрогноз» на замовлення Інституту аналізу та прогнозування. Метод збору інформації: особисте формалізоване інтерв'ю (face-to-face) за місцем проживання респондента. Вибіркова сукупність: 2004 респонденти, репрезентативна за віком (від 18 років і старші) і статтю. Похибка не перевищує 2,2%. Опитування проводилося з 17 по 25 січня 2019 року в 24 областях України та місті Києві.

Для початку респондентів запитали: якби найближчої неділі проводився референдум із питання вступу України до... як би ви проголосували? Отже, маємо такі відповіді щодо вступу у Європейський союз: за — 61,2%, проти — 19%, не брали б участі у плебісциті — 9,1%, важко відповісти — 10,7%. Щодо вступу в НАТО: за — 48,6%, проти — 26,8%, не будуть голосувати — 10,4%, вагаються — 14,2%.

Далі опитувані розповіли, яким саме соціальним інститутом вони довіряють. Виявилось, що найбільше вірять волонтерам — 69,9%. Не довіряють їм 29,5%. Далі йдуть: армія — 68,6% довіри проти 30,9% недовіри; церква — 61,8% довіри проти 37,8% недовіри.

У інших інституцій баланс від'ємний (так само перша цифра — показник довіри, друга — недовіри): місцеві органи влади — 40,9% проти 58,1%; інтернет-видання — 36,2% проти 63,1%; поліція — 32,9% проти 66,5%; Антикорупційне бюро — 22,2% проти 76,9%; президент — 18,5% проти 80,8%; прем'єр — 16,4% проти 82,9%; Кабмін — 13,6% проти 86,1%; прокуратура — 12,5% проти 86,6%; політичні партії — 10,1% проти 89,4%; Верховна Рада — 9,8% проти 89,3%; судові органи — 9,1% проти 90,4%.

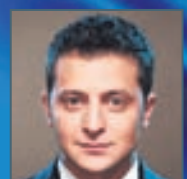
Перейдемо до електоральних уподобань. Українцям задали запитання: якби найближчої неділі проходили вибори президента, чи брали б

ЮЛІЯ
ТИМОШЕНКО

20,2%

Соціологія: Юлія Тимошенко впевнено тримає першість

ВОЛОДИМИР
ЗЕЛЕНСЬКИЙ

12,6%

ПЕТРО
ПОРОШЕНКО

11,9%

ЮРІЙ
БОЙКО

11,9%

АНАТОЛІЙ
ГРИЦЕНКО

10,7%

ОЛЕГ
ЛЯШКО

9,0%

вони участь у голосуванні? Точно не прийшли б на виборчі дільниці 10% респондентів, скоріше за все не прийшли б — 8%, скоріше проголосували б — 33%, точно взяли б участь у голосуванні — 45%. Поки що не визначилися — 4%.

Далі опитувані розповіли, за кого саме з кандидатів у президенти вони б віддали свій голос, якби вибори відбувалися наступної неділі. Перше місце в рейтингу зайняла Юлія

Тимошенко — за неї готові проголосувати 20,2% виборців, які визначилися з вибором та візьмуть участь у голосуванні. На другому місці опинився Володимир Зеленський — 12,6%. Третє місце ділять Юрій Бойко та Петро Порошенко — по 11,9%. Далі йдуть: Анатолій Гриценко — 10,7%, Олег Ляшко — 9%, Андрій Садовий — 4,7%, Олександр Шевченко — 4,1%, Євген Мураєв — 2,4%, інший політик — 12,5%.

Окрім того, респонденти розповіли, чи голосуватимуть на виборах до Верховної Ради, які заплановані на кінець жовтня 2019 року. Точно не будуть голосувати — 11%, скоріше не будуть — 8%, вірогідно, що прийдуть на виборчі дільниці, — 37%, точно братимуть участь у голосуванні — 40%. Завагалися з відповіддю — 4%.

Тепер щодо партійних симпатій. Якби вибори до Верховної Ради проходили наступної неділі, то 20,7% тих виборців, які визначилися та будуть голосувати, підтримали б партію «Батьківщина». На другому місці опинилася партія «Слуга народу» — 12,4%. Далі йдуть: «Опозиційна платформа — За життя» — 11,8%, Блок Петра Порошенка «Солідарність» — 11,7%, «Громадянська позиція» — 10,7%, Радикальна партія — 8,8%, «Самопоміч» — 4,4%, Опозиційний блок — 2,9%, «Свобода» — 2,6%, «Наші» — 2,3%, УКРОП — 2,2%, Аграрна партія — 1,6%, інша партія — 7,9%.

Тож, як бачимо, нині прохідний бар'єр можуть подолати лише шість політичних сил.

ДУМКА ЕКСПЕРТА

Лідер «Батьківщини» змогла схрестити «тарифи» і «блокчейн» та закріпити свої позиції

Політолог, глава «Єдиного координаційного центру «Донбас» Олег САХАКІН на своїй сторінці у «Фейсбукі» прокоментував результати цього дослідження:

«...Вже традиційно на першому місці закріпилася Тимошенко. Попри серйозні ризики розгубити свій ядерний електорат при зміні образу, їй таки вдалося схрестити «тарифи» та «блокчейн», не втративши перших; взяти планку в 20% й закріпити за собою образ ключового опозиціонера...

Петро Олексійович ділить третє місце з Бойком... Однозначно передали кулі меду з Томос-туром — стрибка підтримки соціологія не спостерігає, навпаки, особисте враження, що це відштовхнуло частину вваженого виборця, який готовий був голосувати за Петра-центриста.

«Килимові бомбардування» з дискредитації опонентів (Тимошенко, Зеленського, Гриценка) в умовах високого антирейтингу й значної частини «сірого» виборця також дають лише зворотній ефект. Мобілізують голосувати за Тимошенко/Зеленського/Гриценка — як опо-

нентів Порошенка... Тож поки його шанси вийти в другий тур базуються виключно на адміністративному ресурсі.

На другому місці Зеленський, який збурило українське політичне болото й демонструє правильну сучасну комунікацію з виборцем...

Приємно дивує цифра тих, хто збирається піти на вибори: так — 45% й скоріше так — 33%, разом — 78%. Що вищою буде реальна явка на виборах, то складніше буде поставити під питання легітимність новообраного президента, що в умовах протистояння з РФ вкрай важливо.

Минулого тижня Юлія Тимошенко разом із військовими та «кіборгами» вшанувала подвиг Героїв Крут, юнаків, які 101 рік тому стали на захист України, віддавши своє життя за наше майбутнє.

«Ці 500 юнаків тоді, 101 рік тому, отримали найвагомішу українську перемогу — моральну. Тому що саме тут вони народили силу нашого духу, нашу славу, незламність української нації та здатність протистояти будь-яким ворогам», — наголосила лідер «Батьківщини» біля Меморіалу пам'яті Героїв Крут.

Бій під Крутами Юлія Тимошенко назвала величною звитягою, яка увійшла в історію нашої країни і до сьогодні дає нам силу: «101 рік тому наші хлопці тут, під Крутами, показали, як боротися за Україну».

«Ми доб'ємося, щоб в Україну прийшов справжній мир»

Проте, як зауважила політик, наразі ця боротьба не завершена. «Сьогодні біля мене стоять наші герої, які в трагічний час початку війни,

окупації стали за нас з вами, за наших дітей, онуків, нашу державу», — сказала лідер «Батьківщини», згадуючи про всіх українців, які зараз захищають

нашу державу від російського агресора.

Юлія Тимошенко вкотре наголосила: здобуття миру в Україні сьогодні можливе за умови потужної армії, членства в НАТО та повернення до гарантій Будапештського меморандуму. Вона гадала, що в 1994 році Україна відмовилась від третього у світі за потужністю ядерного арсеналу в обмін на гарантії безпеки та територіальної цілісності.

«Наше завдання: по-перше, залучити всіх, хто давав Україні гарантії у 1994 році, до реальних, вагомих міжнародних переговорів. Ми доб'ємося, щоб гарантії були виконані, і в Україну прийшов справжній мир, а не його ілюзія. І я знаю, що так буде», — наголосила лідер «Батьківщини».

Сторінку підготувала Вікторія МАРЦОВА

Президент Петро Порошенко досить довго тягнув інтригу і не говорив, чи буде висувати свою кандидатуру на виборах. Втім, по правді кажучи, ніякої інтриги й не було. Кожен думаючий українець прекрасно розумів, що гарант братиме участь у прийдешніх перегонах. Це питання його політичного виживання! Та й не дарма ж він стільки пафосу напускав останні кілька місяців, не дарма ж білбордами «засіяв» усю Україну, не дарма ж у Томос-тур вирушив... Так от, минулого тижня Петро Порошенко нарешті заявив про свої амбіції на другий термін, виступивши на форумі «Від Крут до Брюсселя. Ми йдемо своїм шляхом».

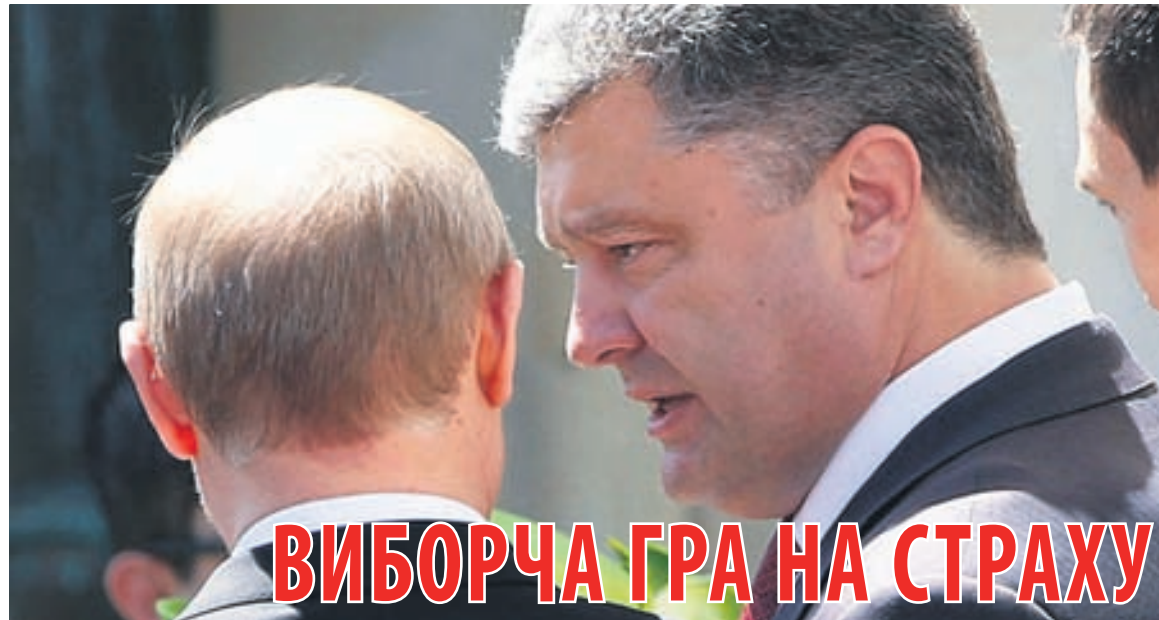
Це був дуже показовий захід у класичному радянському стилі. На форум прийшли перші особи держави, урядовці, інші представники влади, щоб підтримати чинного главу держави. Багато хто з них мав слово, виступив зі своїм спічем і генеральний прокурор Юрій Луценко. Він сказав, що це аж ніяк не агітація... Справді? Усі плескали в долоні, посміхалися. Усе було традиційно пафосно. Та гірко...

На початку урочистого зібрання присутнім показали рекламний ролик, в якому розповіли про усі досягнення президента Порошенка за п'ять років правління. Тут вам і зулупнення російської агресії та збереження незалежності, і чомусь децентралізація, і безвіз, і, звісно, Томос. Та ми ж це все вже чули сотні разів.

Також нам коротко розповіли про те, що відбудеться в разі обрання гаранта на другий термін. У 2020 році буде масштабне залучення інвестицій, у 2022-му — зростання економіки, а зараз зарплат та пенсій, у 2023 році розпочнуть процедуру вступу до ЄС та підписання Плану дій щодо членства України в НАТО...

А також нас «застерегли», що 2019-й — рік, коли в Україні переможе або Порошенко, або Путін. І що перемога Порошенка — провал плану знищення української держави...

Панове політтехнологи з Банкової, ви серйозно? Тобто усі інші кандидати, окрім самого гаранта, то люди Путіна? Може, це у них фабрики кондитерські під час війни працюва-

ВИБОРЧА ГРА НА СТРАХУ

ли в Росії? Чи ви вважаєте, що майже 90% виборців готові голосувати за Путіна (тобто не за Порошенка)? За яких дурнів ви маєте українців? Це дуже небезпечний шлях та цинічна маніпуляція. Гра на страху — табу! Особливо після усіх трагічних подій, які пережила наша країна за останні кілька років...

Далі на сцену вийшов сам Петро Порошенко, щоб розповісти про досягнення, а також озвучити свою стратегію. От тільки зрозуміти гаранта було надто складно. Почав він із того, що знає особисто, як нині тяжко живеться людям, бо багато їздить Україною й спілкується з народом, чує чимало жорсткої критики та сприймає її. Ото вина!

Президент сказав, що багатьом сутужно, втім, у кризі винна, як завжди, війна... Потім завів коліскову про те, що найгірше вже позаду і криза відступає. Ну звісно ж...

Несподівано Порошенко почав говорити про економіку (все ж колись був міністром економіки в уряді Азарова). Сказав, що треба розвивати агропромисловий комплекс, ІТ, машинобудування, туризм, логістику. Розповів, до речі, як позитивно вплинула децентралізація на українські дороги...

«Децентралізація дає можливість приводити до ладу мережу доріг у регіонах і громадах. Будівництво доріг стало символом п'яти років — з 2014-го

по 2019-й. І це під час війни», — сказав гарант.

Згадав і про війну, сказавши, що «звичайно, нам потрібен мир із Росією. Холодний, але мир». Пане президенте, нам потрібен переможний мир!

Далі Порошенко перейшов до своєї коронної теми — ЄС та НАТО, сказавши, що «у 2024 році (в рекламному ролику значився чомусь 2023-й. — Авт.) ми подамо заявку на вступ до Євросоюзу».

«Не маю жодного сумніву, що ми отримаємо і почнемо виконувати План дій щодо членства в НАТО», — заявив глава держави.

І знову хвалився безвізом і Томосом та лякав російським реваншем.

«Друзі, нам є чим прозвітувати суспільству. Наш успіх — результат поєднання глибокого розуміння проблем, твердої політичної волі й реальних кроків, а не пустопорожніх обіцянок та істеричних гасел», — похвалився президент.

До речі, «реальні справи, а не брехливі обіцянки» — нове гасло кампанії президента. Та хто б говорив? Президент, який, окрім хіба що безвізу, не виконав жодної обіцянки із своєї передвиборчої програми 2014 року? І це за п'ять років!

А ще Порошенко декілька разів у кращих традиціях порохоботів незлим тихим словом згадував Юлію Тимошенко. Насправді це виглядало досить

негарно та подеколи навіть істерично. Сама лідер «Батьківщини» також частенько критикує владу, але обґрунтовано, розкладаючи усе по полицках. Здорову критику ніхто ж не забороняв. А от натяки гаранта про перемогу Путіна здоровими назвати не можна. Насправді здавалося, що про Тимошенко він думає набагато більше, аніж про реальну стратегію виходу країни з кризи. А чи є в нього та сама стратегія? Після його пафосного спічу здається, що немає...

У 2014 році Порошенко давав дуже чіткі та конкретні обіцянки: долар буде по стільки-то, військові отримуватимуть по стільки-то, АТО закінчиться за лічені дні або тижні... Зараз він старається уникати конкретики, використовуючи загальні фрази. Та й чіткого плану дій, здається, в нього немає. Чому? Певне, що він насправді не знає, про що говорити...

Та найголовніше — це та атмосфера страху, яку нам намагаються навіювати. Але ж ми живемо у вільній демократичній країні. І кожен українець, який досягнув 18-річного віку, має право голосу. Тож може обирати того кандидата, якому симпатизує. Соціологія чітко показує, що дійсно проросійським кандидатам президентство не світить. А от вішати ярлики на інших — це просто маніпуляція. Нині потенційні виборці не надто прихильні до президента. Багатьом не хочеться, щоб наступні п'ять років були такими ж, як і попередні. Звісно, що Банкову це дратує...

Та краще б панове політтехнологи взяли за розробку справжньої стратегії. Ну і трошки були уважнішими в принципі. Так, наприкінці форуму «Від Крут до Брюсселя. Ми йдемо своїм шляхом» організатори показали фільм. У титрах стрічки був вказаний неправильний рік бою під Крутами. Замість 1918-го — 1919-й. Комусь це може здатися дрібницею. Ні, це не дрібниця. Ця деталь якраз і демонструє той факт, що вже досить шукати соломинки в очах своїх суперників, а треба виїняти колоду з власного ока...

Яна ДЖУНГАРОВА

Розпочинається справжня битва, та поки що жодних сенсацій

Ну що? Вже всі охочі подали документи до Центральної виборчої комісії. Наразі 3 лютого згідно із буквою закону завершилось офіційне висування кандидатів у президенти та подача ними документів для реєстрації.

Тепер у Центровиборчкому є ще п'ять днів (до 8 лютого), щоб сказати комусь «так», а комусь «ні». Тож цього тижня ми зможемо ознайомитися з фактично вичерпним списком претендентів на пост глави держави. Втім, до 7 березня самі ж кандидати мають право зняти свою кандидатуру.

Більше ніж півсотні охочих подали свої документи до ЦВК. І здається, це дійсно рекорд! Станом на момент підготовки номеру ЦВК зареєструвала більше половини з них кандидатами в президенти. Тож і тут маємо рекорд. Наприклад, у 2004 році змагалися 24 кандидати, в 2010-му — 18, в 2014-му — 21! Тож 31 березня 2019 року ми зможемо побачити рекордно довгий бюлетень.

Насправді особливих сенсацій не було. Свої кандидатури виставили усі важковаговик української політики. Також ми побачили тих кандидатів, які хотіли б засвітитися та нагадати про себе виборцю — скоро ж і парламентські вибори! А от що дивно, то це величезна кількість взагалі невідомих імен. От для чого це їм? Потім у резюме писати, що був кандидатом у президенти? Так це задорога забавка — застава становить 2,5 мільйона гривень!

Нарешті (не минуло й півроку) свою позицію озвучив фронтмен «Океану Ельзи» Святослав Вакарчук: «Я неодноразово заявляв, влада як така, президентський пост як такий — мені нецікаві. Мене цікавлять справжні зміни в країні. І щоб розставити всі крапки над «і», зняти всі питання, офіційно заявляю: я, Святослав Вакарчук, не братиму участі у президентських виборах 2019 року».

Він додав, що «зараз, у джінсах, можу зробити більше для країни, ніж вдягнувши краватку», і зазначив, що не збирається стояти осторонь.

Тож для чого було так довго тягнути інтригу? І чи під час парламентської кампанії він не вчинить так само? Поживемо — побачимо.

Зараз же чекаємо на цікаві та змістовні дебати. Та найголовніше — на битву ідей, а не компроматів. Хоча, здається, це тільки мрії...

Микола БИКОВ

НАС «ЗАСТЕРЕГЛИ», ЩО 2019-Й — РІК, КОЛИ В УКРАЇНІ ПЕРЕМОЖЕ АБО ПОРОШЕНКО, АБО ПУТІН. ПАНОВЕ ПОЛІТТЕХНОЛОГИ З БАНКОВОЇ, ВИ СЕРЬОЗНО? ТОБТО УСІ ІНШІ КАНДИДАТИ, ОКРІМ САМОГО ГАРАНТА, ТО ЛЮДИ ПУТІНА? МОЖЕ, ЦЕ У НИХ ФАБРИКИ КОНДИТЕРСЬКІ ПІД ЧАС ВІЙНИ ПРАЦЮВАЛИ В РОСІЇ? ЦЕ ДУЖЕ НЕБЕЗПЕЧНИЙ ШЛЯХ ТА ЦИНІЧНА МАНІПУЛЯЦІЯ. ГРА НА СТРАХУ — ТАБУ!

Юлія ТИМОШЕНКО: «Персоніфікована пенсійна система забезпечить людям гідне життя»

Персоніфікована пенсійна система дозволить щонайменше вдвічі збільшити пенсії переважній більшості громадян і забезпечити тим, хто тяжко працював на державу, достойний рівень життя.

Про це лідер ВО «Батьківщина» Юлія Тимошенко розповіла під час зустрічі з працівниками Чернігівського хлібокомбінату під час візиту на Чернігівщину.

Як зауважила політик, зараз в Україні діє солідарна пенсійна система, коли власники підприємств або держава перераховують пенсійні внески працюючих, але самі люди не знають, де ці гроші, яка сума накопичена за життя і чи була вона проіндексована.

Вона пояснила, як діє механізм персоніфікованої пенсійної системи: «У державному банку відкривається рахунок і всі внески перераховуються на приватний пенсійний рахунок людини. Нараховується депозит, ці гроші індексуються, а якщо банк купив цінні папери, то людині нараховуються дивіденди».

Так, зазначила Юлія Тимошенко, на персональному рахунку людини за все життя накопичиться велика сума грошей.

Вона вважає несправедливим, що громадяни за своє життя сплачують майже втричі більше внесків, ніж вони потім після виходу на пенсію отримують у вигляді пенсійних виплат.

Голова партії вважає необхідним негайно переводити країну на персоніфіковану пенсійну систему та відкривати пенсійні рахунки кожному: як тим, хто тільки почав працювати, так і тим, хто пропрацював якусь кількість років або вже на пенсії.

«Треба обрахувати все, що ви перераховували за себе. Мінімум у два рази можна збільшити пенсії, які є дуже низькими у порівнянні з пенсіями держслужбовців. Такий закон вже розроблений», — розповіла кандидат на пост президента.

Юлія Тимошенко також зазначила, що в неї вже готовий покроковий план позитивних перетворень в усіх галузях життя українців — це «Новий курс України», розроблений нею разом із потужною командою експертів.

(Закінчення.
Початок на стор. 1)

Експерт нагадав, що за даними Держстату, в Україні близько 17 млн найманих працівників, які отримують у середньому зарплату по 10 тисяч гривень.

«Якби це насправді було так, ніякого дефіциту Пенсійного фонду не було б, адже лівова частка ЄСВ, який відраховують із зарплатні кожного, потрапляє до ПФУ. Але, за даними Фонду, постійних платників у них всього 11 мільйонів. І середня зарплатня, з якої сплачується ЄСВ, орієнтовно на 3 тисячі гривень менше, ніж обрахував Держстат. І це більш-менш реальний показник. Тому доки ми не дізнаємося, скільки в нас насправді найманих працівників та яка в них реальна зарплатня, говорити про скорочення дефіцитності Пенсійного фонду безглуздо», — наполягає Юрій Гаврилечко.

КРИЗА СОЛІДАРНОЇ СИСТЕМИ

Експерти впевнені, що солідарна пенсійна система наразі переживає великі проблеми. Андрій Павловський пояснив, що ця система ефективна лише тоді, коли на одного пенсіонера припадає чотири працюючих.

«Але зараз у нас — коли смертність майже вдвічі перевищує народжуваність, коли люди масово тікають з країни на заробітки чи навіть на постійне місце проживання, — на одного пенсіонера припадає один працюючий. Ситуація дедалі погіршуватиметься, і солідарна система просто не витримає та впаде», — зазначив він.

За словами фінансового експерта Олексія КУЦА, солідарна система априорі не може працювати в стані демографічного спаду, який у нас спостерігається. А ще одна з проблем солідарної пенсійної системи в Україні — втрата рівноважної точки фіскального навантаження на Фонд заробітної плати, яка була б консенсусною між населенням, бізнесом та державою.

«Всі успішні пенсійні системи розпочиналися саме з визначення такої рівноважної точки. В одній країні податкове навантаження на ФЗП може бути на рівні 30%, а в іншій — 10%. Все залежить від стану економіки та інших факторів», — пояснив він «ВВ».

Саме тому, на його думку, потрібні трансформації пенсійної системи й запровадження перехідної моделі. І тут важливо знаходити інструменти мотивації.

Олексій Куц констатував, що високий рівень тіньової за-

«Чорна діра» Пенсійного фонду

В ТЕМУ

Європейці зменшують пенсійний вік

Необхідність підвищення пенсійного віку подавалася українцям під соусом європейської практики. Але ми бачимо, що деякі країни ЄС ухвалюють рішення, завдяки яким їхні громадяни виходитимуть на заслужений відпочинок раніше.

Так, у Польщі восени минулого року набрав чинності закон, яким передбачається зниження пенсійного віку для чоловіків з 67 до 65 років, а для жінок — з 67 до 60 років.

Таким чином, відмінено пенсійну реформу уряду Дональда Туска 2012 року, коли пенсійний вік для жінок і чоловіків було підвищено до 67 років. Партія «Право і Справед-

ливість» (PiS) виконала свою передвиборчу обіцянку.

А в Італії президент країни Серджо Маттарелла підписав закон, який дозволяє виходити на пенсію не у 67 років, а у 62 за наявності стажу 38 років. Закон набере чинності 1 квітня, і вже частина італійців, які мають необхідний стаж, зможуть залишити свої робочі місця.

йнятості в Україні, що зокрема спричиняє дефіцитність ПФУ, значною мірою обумовлений тим, що вся мотивація держави працює проти легальної зарплатні.

«Значне фіскальне навантаження спонукає людей ухилитися від сплати податків і йти в тінь щодо виплати зарплат. Діюча система субсидій стимулює українців демонструвати невеликі доходи, щоб отримати державну допомогу. Не додає позитиву й те, що немає жодної кореляції між податками, які ти сплачуєш із зарплати, та пенсією, яку ти потім отримаєш. Тобто у яких розмірах ти б не сплачував ЄСВ, отримуватимеш майже однакову пенсію з усіма іншими через встановлений коефіцієнт заміщення, який у нас чи не найнижчий у Європі», — зазначив експерт.

За його словами, влада з одного боку займається передвиборчим піаром, обіцяючи індексувати пенсії. А з іншого — уряд має намір запровадити другий, так званий накопичувальний рівень пенсійної реформи, який по факту буде мегакорупційною годівницею.

«Адже планується створити центральний державний фонд, який збиратиме й акумулюватиме персональні внески тих, хто підпадає під другий рівень пенсійної реформи. А вже потім цей фонд буде проводити розподіл грошей між акредитованими недержавними пенсійними фондами. Тобто ресурсну базу нового фонду планують створити за рахунок збільшення фіскального навантаження, плануючи ввести додатковий ЄСВ на рівні 2–5%, які також будуть відраховуватися з зарплат. Мова йде про мільярди гривень, які акумулюватимуть в якомусь квазидержавному монстрі під керівництвом чиновника, який пальцем вказуватиме, кому виділяти кошти, а кому — ні. Як у приказці про сороку, яка варила дітям кашу», — додав Олексій Куц, вказавши, що за таких умов криза Пенсійного фонду лише наростатиме.

Експерти впевнені, що від солідарної системи поступово потрібно відмовлятися та запроваджувати персоніфіковані рахунки. Але навіть ця реформа не спрацює без комплексного підходу із забезпеченням зростання економіки та

**ВИДАТКОВА
ЧАСТИНА БЮДЖЕТУ
ПФУ МИНУЛОГО
РОКУ СКЛАДАЛА
БЛИЗЬКО
360 МЛРД ГРН,
А В НИНІШНЬОМУ
— БЛИЗЬКО
400 МЛРД ГРН.
РІЗНИЦЯ — 11%.
ТОБТО ГРОШЕЙ НА
ИНДЕКСАЦІЮ ПЕНСІЙ
НЕ ПЕРЕДБАЧЕНО**

зниженням рівня міграції українців тощо.

За словами Олексія Куца, маятникова трудова міграція пояснюється диспропорцією між рівнем зарплат в Україні і тій же Польщі.

«Високі зарплати — це необхідна умова для того, щоб люди залишалися в Україні, але вона не є достатньою. Має бути не тільки зарплата, а й довготривалі перспективи роботи та життя в Україні, які визначаються також якістю пенсійної, медичної, освітньої системи тощо. Тобто людина повинна знати, що пропрацювавши 30 років, вона не буде жебракувати. Зараз українець, який пропрацював у Польщі 10 років, може розраховувати на пенсію в 500–600 євро, що наразі вдвічі перевищує середню зарплату в Україні. А відраховуючи впродовж 35 років ЄСВ на батьківщині, люди максимум можуть претендувати на пенсію в 2400 грн — менше ніж 100 євро. Ось і вся математика, яка визначає довгострокові стимули.

Маятникова міграція закінчиться, якщо підвищити зарплати хоча б до 60–70% тієї, яку платять за збирання яблук у Польщі. А ось постійна міграція, яка наразі складає 3 млн осіб і має тенденцію до росту, залежить не стільки від зарплат, а скоріш від довгострокових перспектив», — підсумував він

Олена САФОНОВА

**ВІД СОЛІДАРНОЇ СИСТЕМИ ПОСТУПОВО ПОТРІБНО ВІДМОВЛЯТИСЯ
ТА ЗАПРОВАДЖУВАТИ ПЕРСОНІФІКОВАНІ РАХУНКИ. АЛЕ НАВІТЬ ЦЯ
РЕФОРМА НЕ СПРАЦЮЄ БЕЗ КОМПЛЕКСНОГО ПІДХОДУ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ
ЗРОСТАННЯ ЕКОНОМІКИ ТА ЗНИЖЕННЯМ РІВНЯ МІГРАЦІЇ УКРАЇНЦІВ**

Взаємовідносини голови НАК «Нафтогаз» Андрія Коболева з головою уряду Володимиром Гройсманом, яких надійно пов'язала газова тема, давно вже далекі від теплих. Причин багато, в тому числі й захмарні зарплати та премії топ-менеджменту НАК, які не снилися «скромним» міністрам, не кажучи вже про переважну більшість населення.

Минулого тижня чиновники вирішили відзначитися кожен по-своєму. Андрій Володимирович, термін дії контракту якого спливає 22 березня, пообіцяв віддавати свою зарплатню на благодійність. Натомість Володимир Борисович, завдяки якому двічі піднімалися ціни на газ, вирішив зіграти батька нації, не тільки знизивши норми споживання газу, а й доручивши «Нафтогазу» встановити всім споживачам лічильники.

«РОЗДАЧА СЛОНІВ» І СУМНІВНІ ПОКАЗНИКИ

Голова «Нафтогазу» у свій актив традиційно записує Стокгольмський арбітраж, перерахування до держбюджету мільярдних дивідендів та стійке зростання власного видобутку газу. Дарма що всі судові інстанції ще не пройдені, податки НАК перераховує завдяки завищеним цінам на газ, які сплачують споживачі, а власний видобуток з огляду на ті відрахування, які отримало «Укргазвидобування», мав би значно перевищити показники 2013 року, коли було видобуто 15,1 млрд куб. м. Нагадаємо, минулого року видобуток склав 15,496 млрд куб. м, що в структурі «Нафтогазу» назвали рекордом за останні 25 років.

Враховуючи те, що претензій до НАК стає дедалі більше, пан Коболев, із властивою йому хитринкою, вирішив наприкінці свого контракту погратися в благодійність, щоб трохи знизити градус напруги.

Тому він пообіцяв 100% усіх доходів, які отримує в НАК «Нафтогаз» у вигляді зарплати, премій, доплат тощо, перераховувати трьом благодійним організаціям.

Але експертне середовище чомусь не повірило в добре серце голови «Нафтогазу» і вважає його вчинок небезкорисливим. Фахівці не виключають, що він, втративши трошки грошків, таким чином хоче залишитися на посаді і після закінчення дії контракту.

За словами експерта з питань енергетики Юрія Корольчука, наявна відкрита інформація свідчить, що уже за підсумками 2016 року доходи Коболева склали 20 млн грн. У 2017-му — з усіма додатковими нарахуваннями ця сума зросла до 47 млн грн.

ГАЗОВА ПІАР-ДУЕЛЬ

КОШТИ НА ВСТАНОВЛЕННЯ ЛІЧИЛЬНИКІВ ЗАКЛАДЕНО В ТАРИФИ ОБЛГАЗІВ. НАК ОТРИМАЄ ОКРЕМУ КОМПЕНСАЦІЮ ВІД ДЕРЖАВИ ЗА ПРИДБАННЯ ТА ВСТАНОВЛЕННЯ ЛІЧИЛЬНИКІВ. ФАКТИЧНО ЗА ПРИБАДИ ОБЛІКУ СПОЖИВАЧІ ЗАПЛАТЯТЬ ДВІЧІ

«У 2018 році життя покращилося, і Коболев отримав ще й премію за Стокгольм у розмірі 220 млн грн. Про інші додаткові бонуси за трудові звитяги можна вже і не говорити. Але офіційні доходи — то зрозуміло. Питання інше постає: куди дівається газ, який видобуває компанія «Укргазвидобування» під чуйним керівництвом Коболева?» — запитує експерт на своїй сторінці у «Фейсбуці».

Він додав, що на тлі дуже незначного зростання обсягу видобутого газу дивовижними темпами ростуть виробничо-технологічні втрати (ВТВ). У 2015 році ВТВ становили 0,6 млрд куб. м, а у 2018-му — вже 1,5 млрд куб. м.

«Тобто простими словами — ріст видобутку не встигає за втратами. Проте є одне «але». І це «але» мало би цікавити правоохоронні органи. Адже показники ВТВ можна банально намалювати й продати цей газ «наліво». Кому і за скільки — відкрите питання.

Але, як кажуть, біда не ходить сама. І разом із ростом ВТВ у Коболева виникла ще одна проблема — це зниження видобутку товарного газу з 13,9 млрд куб. м у 2017 році

до 13,8 млрд куб. м у 2018-му. Фактично товарний газ — це і є той газ, який можна продати споживачам. Отже, ніякого росту видобутку газу — тим паче, як протрубили, «рекордного» — у 2018 році не відбулося. А було, навпаки, вперше із 2015 року зниження видобутку газу, який реально можна продати», — підсумував він.

БОРІТЬБА ІЗ ТІННЮ У ВИКОНАННІ ПРЕМ'ЄРА

Поки Коболев вживався в роль благодійника, Гройсман вирішив і собі відвоювати трохи слави, користуючись плутаниною із соціальними нормами «конфорочного» газу. Вони були повернуті на рівень 9,8 куб. м на людину на місяць (за умови відсутності лічильника) рішенням Верховного суду, після якого, власне, споживачі почали отримувати від облгазів платіжки із завищеними сумами.

Прем'єр, наче лицар у сяючих латах, ініціював ухвалення постанови КМУ щодо зниження норм споживання газу до 3,29 куб. м для квартири із газовою плитою і централізованим гарячим водо-

постачанням, не обладнаних приладами обліку. Тим, хто користується газовою колонкою для нагріву води, норма знижена до 5,39 куб. м. А для житла з газовими плитами і газовими водонагрівачами місячна норма споживання газу встановлена на рівні 10,49 куб. м.

Також Гройсман закликав українців не платити за завищеними платіжками, мабуть, забувши про те, що отримувачі субсидій, яких у нас забагато, за будь-яку прострочку платежів можуть позбавитися державної допомоги. Та й іншим не легше, бо слова прем'єра неможливо пришити до платіжки, тому несплата так і буде висіти боргом.

Більше того, пан прем'єр проігнорував процедурні моменти. Адже проект подібної постанови мали опублікувати, після місячного обговорення його треба було спрямувати до державної регуляторної служби, отримати схвалення в міністерствах, нести на урядовий комітет і тільки потім на Кабмін. Через порушення процедури не виключено, що цю постанову буде оскаржено в суді, який легко вкотре доведе непро-

фесіоналізм нашої виконавчої влади.

Але цього Гройсману вдалося замало. Щоб посилити ефект «турботи», в цій постанові НАК «Нафтогазу» рекомендовано забезпечити споживачів безкоштовними приладами обліку споживання газу.

Після засідання уряду міністр енергетики та вугільної промисловості Ігор Насалик уточнив: встановлення індивідуальних лічильників фінансуватиметься коштом НАК і витрачені на це гроші будуть враховані у фінансових показниках компанії.

«Сума, яка обговорюється, приблизно дорівнює 2,5 млрд грн. Назвати точну суму складно, оскільки мова йде про приблизно 3,3 млн споживачів», — додав він.

Але і тут виникає кілька «але». За законом «Про забезпечення комерційного обліку природного газу» індивідуальні лічильники зобов'язані встановлювати суб'єкти господарювання, що здійснюють розподіл природного газу на відповідній території, — тобто обл- та міськгази. Враховуючи те, що НАК хоче перебрати на себе їхні функції, вона також може це робити для тих клієнтів, яких обслуговує. Але якщо є закон, навіщо видавати постанову? Щоб продублювати її? Тим більше, що саме цю норму закону намагаються не виконувати, адже для тих самих облгазів штрафних санкцій за її невиконання немає.

Прем'єр також, мабуть, забув про те, що кошти на встановлення лічильників закладено в тарифі облгазів. Звичайно, НАК захоче окремої компенсації від держави за придбання й встановлення лічильників. І отримає її. Тобто фактично за прилади обліку споживачі заплатять за традицією двічі: один раз у тарифі, а другий — своїми податковими внесками, які потрапляють до держбюджету.

Але навіть доручивши «Нафтогазу» встановити лічильники, в уряді чомусь не замислилися, а чи є в цій шановній структурі зварники, слюсарі та навіть контролери, які потім будуть ходити по хатах й перевіряти показники приладів. Та й в облгазах, де є всі ці фахівці, ситуація не ліпша. Адже із зарплатами в 6–10 тисяч гривень вони воліють наживати п'ятами до сусідньої Польщі й заробляти там приблизно 40 тисяч гривень. Тому фактично в цих структурах зараз є лише по 1–2 бригади, які за день зможуть якісно встановити три лічильники. Неважко порахувати, скільки знадобиться часу для налагодження стовідсоткового обліку газу. Тому, ймовірно, українці побачать черговий піар, а ось лічильників та справедливих тарифів ми не дочекаємося.

Катерина МІЦКЕВИЧ

В ТЕМУ

Схеми, схеми...

Співробітники Служби безпеки України викрили протиправний механізм, через який керівництво ПАТ «Запоріжжгаз», блокуючим пакетом акцій якого володіє НАК «Нафтогаз України», штучно списувало спожитий природний газ як виробничо-технологічні втрати та ненормовані втрати під виглядом фейкових технічних «аварій».

Про це повідомляє прес-служба СБУ. За висновками профільних експертів, лише за один квартал вартість завищеного обсягу втраченого природного газу внаслідок нібито аварій становить понад 26 мільйонів гривень.

Співробітники СБУ задокументували, що протиправні дії посадовців призвели до необхідності покриття штучно створених збитків за рахунок державного бюджету та звичайних споживачів.

Під час санкціонованих слідчих дій в офісних приміщеннях товариства правоохоронці вилучили, зокрема, підроблені акти технічних аварій, звіти з внесеними неправдивими даними, що підтверджують проведення обслуговування.

У межах відкритого кримінального провадження голові правління ПАТ «Запоріжжгаз» оголошено про підозру за ч. 2 ст. 364-1 та ч. 1 ст. 366 Кримінального кодексу України і відсторонено його від посади.

«Культура гармонії» — одна з ланок мосту дружби

Жити в світі без воєн, розбрату, ненависті, взаємних претензій (включно з територіальними), де панує повага до кожної нації, культури, віри й особистості — прекрасна мрія, яка наразі здається нездійсненною. Але відомий китайський філософ та культуролог Ван Ге вважає, що немає нічого неможливого. У своїй книзі «Культура гармонії», яку нещодавно презентували в Національній бібліотеці України імені Вернадського, він виклав своє бачення того, як досягти мирного співіснування людства.

Пан Ван зізнається, що основою книги є своєрідний аналіз розвитку людства; теорія, яку він підгледів у природі, — а саме правило копіювання коду. З однієї клітини, в якій закладена вся інформація про істоту, потім з'являється людина, тварина чи рослина через повторення коду. Теорію великого вибуху, завдяки якому утворився Всесвіт, філософ також вважає підтвердженням правдивості своїх думок.

«Внаслідок нього утворилася велика різноманітність організмів, кожен з яких розвивався по-своєму, але при цьому копіюючи основний код», — констатував Ван Ге.

Він нагадав, що згідно з дослідженнями ЮНЕСКО, на планеті існує близько 2400 різних культур, кожна з яких співвіднесена з певним народом. Попри один код, їхній розвиток залежав від природних умов життя та інших чинників, що й обумовило різноманіття.

«Однак їхня природа в чомусь схожа. Повага до того спільного, що нас поєднує, та цінуння того різного, автентичного, що виділяє кожного з нас, — є основним завданням культури гармонії», — зазначив Ван Ге.

Китайський філософ підкреслив, що взаємодопомога, гуманізм та логіка — це три основних правила, які допомогли людству вижити в первісному суспільстві. Але вони були частково втрачені в подальшому історичному розвитку через роздробленість соціуму за класами, групами, кастами, а пізніше й культурами.

Зараз, в епоху розвитку інформаційних технологій, коли громадяни різних країн на планеті Земля мають можливість спілкуватися без перешкод, людство має шанс досягти гармонії, розробивши нову етику, засновану на повазі самобутності кожного народу і знайшовши те, що об'єднує всіх.

Ідея Ван Ге полягає у відборі і навчанні по 100 дітей у віці до шести років, що представляють кожен народ, з метою їхнього виховання в культурі гармонії. Увібравши в себе нові ідеї, вони, повернувшись у своє середовище, нестинуть культуру гармонії далі.

«Якщо помістити немовля в зграю вовків, виросте вовчєня,

якщо в гармонічне людське суспільство — то виросте новий паросток гармонії. Всього за три покоління (а це близько 90 років) можна змінити загальний культурний клімат всієї планети. Гармонія проникає в нас; проникаючи — охоплює; охоплюючи — єднає», — підкреслив китайський філософ та культуролог.

За його словами, історично китайський народ, який дуже близький за світосприйняттям до українського, завжди намагався досягти гармонії з природою, гармонії між суспільством та країною, гармонії у відносинах один з одним. І наразі КНР ухвалила ініціативу створення суспільства єдиної долі як одну зі своїх стратегічних задач.

Пан Ван, відвідавши 136 країн світу, полюбив Україну, за півтора року об'їздивши її із заходу до сходу. Він зізнається, що приїжджає вчитися в українців. Саме тому український переклад його книги був виданий першим в Європі.

Перший секретар Посольства КНР в Україні, доктор юридичних наук Дін Цзяньвей, який взяв участь у презентації «Культури гармонії» в українському перекладі, впевнений, що культура, без перебільшення, є основою дружби та мирного співробітництва.

«Вона поєднує в собі гармонію душі та яскраву багатогранність світу, відблиски історичних епох й спалахи майбутніх блискавиць. А ще культура надає вражаючі можливості народам наших країн краще пізнати одне одного, насолоджуючись невичерпними джерелами мудрості», — констатував він.

Пан Цзяньвей словив щире надію на подальше співробітництво між Китаєм та Україною у сфері культури та гуманітарних зв'язків, а також подякував за те, що книга Ван Ге буде представлена в одній з найбільших бібліотек світу — Національній бібліотеці України імені академіка В. І. Вернадського. Він також сподівається, що китайською перекладатимуть якомога більше творів українських письменників.

«Таким чином мости культури з'єднають наші світи ще міцніше», — підсумував він.

Варвара ПОЛУНИЧНА

Венесуела зі знаком питання

Коли Путін каже, що Росія своїх не кидає, він не бреше. Звичайно, він має на увазі не «гарматне м'ясо», яке гниє на Донбасі чи в Сирії. Але якщо допомоги потребує «колега» з клубу диктаторів, кремлівський карлик стає Чіпом та Дейлом одночасно.

Не стала винятком і Венесуела, де Ніколаса Мадуро, який незаконно вдруге став президентом Боліваріанської Республіки, узурпатором визнав не тільки парламент, а й народ. Проти Мадуро виступили навіть мешканці жebraцьких кварталів, які ще донедавна вважалися прихильниками послідовника Чавеса.

Наразі у Венесуелі двовладдя. В «червоному куту» — Мадуро, який переміг на президентських виборах в антиконституційний спосіб. Його визнали президентом тільки

верситету Джорджа Вашингтона Гуайдо, схоже, вірить у можливість мирної передачі влади. Він, не бажаючи зайвого кровопролиття, пропонує Мадуро самому піти, обіцяючи узурпатору амністію. У відповідь той за допомогою підконтрольного йому Верховного суду заборонив Гуайдо виїзд з країни й заморозив всі рахунки опозиціонера. Мадуро, спираючись на армію та зібравши так зване народне ополчення, намагається придушити протести та позбавитися тих, хто протистоїть йому.

дійсно контролює близько 13% енергобізнесу Венесуели. Також РФ буде в Боліваріанській Республіці завод із виробництва автоматів Калашникова та набоїв до них, а ще тут є сервісний центр з обслуговування всієї російської вертолітної техніки, що постачається в країні Південної Америки... Тобто тут РФ готує черговий плацдарм, і, зрозуміло, вона не хоче перемоги демократії в країні, яку доведено Чавесом та Мадуро до жebraцького стану, звідки вихали всі більш-менш пристойні спеціалісти і де інфляція складає понад 1300000%, де їжу роздають по талонах, а її все одно не вистачає, і де зарплатню в 30 доларів можна вважати щастям.

А ще Кремлю не потрібно, щоб іще в одній країні завдяки

МОСКВА КОНТРОЛЮЄ БЛИЗЬКО 13% ЕНЕРГОБІЗНЕСУ ВЕНЕСУЕЛИ. ТАКОЖ РФ БУДУЄ В БОЛІВАРІАНСЬКІЙ РЕСПУБЛІЦІ ЗАВОД ІЗ ВИРОБНИЦТВА АВТОМАТІВ КАЛАШНИКОВА ТА НАБОЇВ ДО НИХ. А ЩЕ ТУТ Є СЕРВІСНИЙ ЦЕНТР З ОБСЛУГОВУВАННЯ ВСІЄЇ РОСІЙСЬКОЇ ВЕРТОЛІТНОЇ ТЕХНІКИ, ЩО ПОСТАЧАЄТЬСЯ В КРАЇНІ ПІВДЕННОЇ АМЕРИКИ

друзі по диктаторському клубу — Росія, КНДР, Туреччина тощо. В «синьому куту» — спікер парламенту Хуан Гуайдо, якого привели до присяги після того, як він проголосив себе в. о. президента. На його боці близько 20 країн — найбільші латиноамериканські держави, США, Ізраїль, Канада тощо. А Європарламент схвалив відповідну резолюцію, за яку ще має проголосувати Рада ЄС.

Франція, Іспанія, Велика Британія, Нідерланди та Німеччина висунули Мадуро ультиматум: або він оголошує проведення нових виборів, або вони визнають голову Національної асамблеї Венесуели Хуана Гуайдо новим президентом. Мадуро цей ультиматум відкинув. Тому цього тижня варто очікувати, що ці європейські країни проявлять рішучість.

Але вмовляти крокодила стати вегетаріанцем — заняття невдячне. Хоча випускник уні-

І тут на допомогу поспішає Кремль. До Каракаса прилетів літак — той самий, що використовувався росіянами для польотів в український Крим під час його анексії. Цей борт, за даними парламенту Венесуели, намагався вивезти з країни 20 тонн золота, а ось що привіз — велика таємниця, хоча міжнародні ЗМІ подекуди про найманців з ПВК Вагнера та великі суми готівки... Наразі в російському парламенті лунають пропозиції не тільки реструктуризувати державний борг Боліваріанської Республіки, а й надати грошову допомогу за рахунок російських платників податків.

Не варто думати, що Путін допомагає Мадуро за кодексом честі диктаторського клубу. У Росії тут свої інтереси. І не тільки важка нафта, експорт якої для країни вічної кризи є основним джерелом наповнення бюджету, хоча Москва

народній революції відбулася зміна влади, як у нас під час Майдану та Революції Гідності. Цього сценарію боїться Путін у Росії, тому душитиме будь-які паростки демократії хоч у себе, хоч у Сирії, хоч у Венесуелі, яка стає новим плацдармом протистояння тоталітарної РФ та цивілізованого Заходу.

Наразі найбільш дієвими є США, які запровадили санкції проти державної нафтової компанії Венесуели PDVSA, заблокувавши всі активи та заборонивши всі операції з компанією. Судячи з усього, надалі на Мадуро очікує ембарго.

Чи зупинить це його? Навряд чи. Він триматиметься за владу до останнього, як і його кремлівський колега. Та коли народ дійсно повстане, Мадуро не допоможе ані золоті злитки, ані впливові друзі, ані армія наїманців...

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

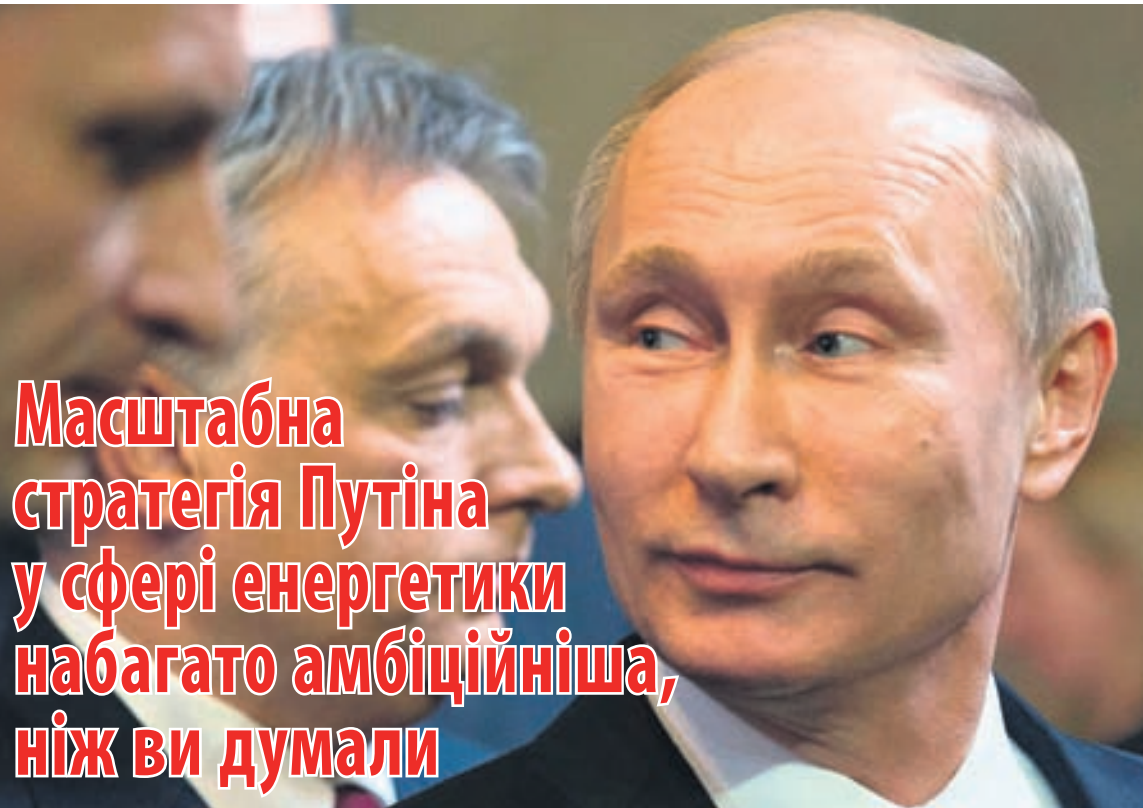
Політика у сфері енергетики грає ключову роль у тривалій війні Росії із Заходом і Україною. Справді, енергетика для Москви — наче швейцарський армійський ніж, який ріже водночас у декількох напрямках.

Захопивши Крим, Росія експропріювала газові платформи, розташовані в морі біля кримського узбережжя. Більш того, вона намагається домогтися економічної залежності України, будуючи газопровід «Північний потік – 2» до Німеччини в обхід країн Балтії, Білорусі, Польщі та України. Це ізолює Україну і послабить підтримку, яку Київ отримує від Європи.

Останній пункт недостатньо розуміють за кордоном. Скупивши газові розподільні мережі в Німеччині, Кремль отримає важелі впливу на неї, а також на передбачуваний реекспорт отриманого «Північним потоком – 2» газу з ФРН до Центральної і Східної Європи.

Але диявольська стратегія на цьому не закінчується. У 2019-му повинен відкритися «Турецький потік» — газопровід із Москви до Туреччини. Ним — поза юрисдикцією Європейського союзу — транспортуватимуть газ до греко-турецького кордону, а далі — споживачам на Балканах, в Італії і Центральній Європі. В рамках цієї стратегії Путін їздить Балканами і обіцяє кожній балканській столиці, що вона стане розподільним центром газу, що поставляється «Турецьким потоком».

Але якщо у всіх містах буде газорозподільний центр, значить, його не отримає ніхто. Тоді Москва за допомогою своїх балканських клієнтів домінуватиме на східноєвропейській сцені і посилюватиме спроби перешкодити інте-

Масштабна стратегія Путіна у сфері енергетики набагато амбіційніша, ніж ви думали

СКУПИВСЯ ГАЗОВІ РОЗПОДІЛЬНІ МЕРЕЖІ В НІМЕЧЧИНІ, КРЕМЛЬ ОТРИМАЄ ВАЖЕЛІ ВПЛИВУ НА НЕЇ, А ТАКОЖ НА ПЕРЕДБАЧУВАНИЙ РЕЕКСПОРТ ОТРИМАНОВОГО «ПІВНІЧНИМ ПОТОКОМ – 2» ГАЗУ З ФРН ДО ЦЕНТРАЛЬНОЇ І СХІДНОЇ ЄВРОПИ

грації цих країн до Європи в будь-якій формі. У тому числі розширенню НАТО на Балканах і поглибленню інтеграції України з Європою (оскільки газ повинен був проходити через Україну). Таким чином Москва отримує додаткові інструменти коруптування цих урядів і суспільств й використовуватиме свій на них вплив, щоб перешкодити європейській інтеграції України.

Але, крім газопроводів, ми бачимо третій вимір цієї стратегії, що діє в Угорщині. Угорщина Віктора Орбана

перетворилася на копію Росії Володимира Путіна. Її спроби завдати удару по Україні вказують, що Будапешт підтримує Москву і повернувся до політики територіальних претензій, до якої вдався після 1919 року, коли країною правив авторитарний лідер адмірал Міклош Горті. Так само, як Горті став заручником Гітлера, Орбан стає заручником Путіна. Політично він кидає виклик територіальній цілісності України. Економічно ж він дозволив Росії отримати контроль над енергетичними

ресурсами Угорщини і використовувати власні інструменти для проникнення в економіку і політику цієї країни.

А оскільки угорська енергетична компанія «МОЛ» є основним власником хорватської енергетичної компанії «ІНА», зростаюча присутність Москви в Угорщині призводить до її масштабної присутності також у Хорватії, яка є ключовою сполучною ланкою на Балканах. Отже, тою мірою, якою Москва зможе впливати на енергетичні тенденції на Балканах і на економіку й політику в цілому, вона ізолює Україну від природної взаємодії з її балканськими сусідами і посилює свій вплив у цьому регіоні. Водночас вона затримує триваючу інтеграцію Балкан з Європою.

З 2009 року Росія прагнула отримати важелі впливу на всі балканські енергетичні мережі. У 2009-му угорський енергоконцерн «МОЛ» інвес-

тував у найбільшу хорватську енергетичну компанію «ІНА», перешкодивши таким чином компаніям «Роснефть» і «Газпром». Москва відповіла заявою, що контракт був отриманий у результаті підкупу. Росіяни досі прагнуть викупити акції «ІНА» за більш вигідними цінами в «МОЛ», в обмін на це Орбан поступився Росії контролем над угорським енергетичним сектором.

У тому ж 2009 році російська нафтогазова компанія «Сургутнефтегаз» викупила 21% акцій концерну «МОЛ» у австрійської енергетичної компанії за ціною, що майже вдвічі перевищує їхню ринкову вартість. Це вказує на політичне підґрунтя угоди. Відтоді (особливо з 2013 року, коли хорватський уряд заявив про намір скоротити свою частку в «ІНА») «Газпром», «Роснефть» і російський уряд шукали прихильності Загреба і «МОЛ» і водночас тиснули на них, щоб вони продали їм частки в хорватській нафтогазовій мережі. Це дозволило б останній отримати як мінімум право вето щодо «МОЛ», а хорватському уряду — грати чи не домінуючу роль на Балканах, а отже й у сфері енергетичних поставок до Австрії та Італії.

Наслідки подібних махінацій легко передбачити. З огляду на нинішній хаос в ЄС і трансатлантичних відносинах в цілому, Москва може домогтися свого, якщо не зустріне протидії, — ізолювати Україну за допомогою «Північного потоку – 2», «Турецького потоку» і довгострокового впливу на Балканах. У сфері безпеки Європа і Україна можуть зіткнутися не тільки з військовими загрозами, а й жорстокими загрозами в області енергетики. Таким чином, у 2019 рік Захід вступає, не маючи чіткої стратегії поведінки.

Стівен БЛАНК
Atlantic Council, США

Навколо «Брекзита» розгортається психологічна драма

Євросоюз відкинув пропозицію британського парламенту відновити переговори про внесення змін до договору про «Брекзит». У кращому разі вихід Великої Британії з ЄС відкладається.

Після голосування в нижній палаті британського парламенту ми знову повернулися на вихідну позицію. Жоден із можливих шляхів, що ведуть до «Брекзиту», не був підтриманий більшістю голосів. Відомо лише, що британські депутати не хочуть виходити з ЄС без відповідної угоди з Брюсселем.

Втім, про те, як вони мають намір домогтися укладення цього договору, депутати не говорять. Про такі варіанти, як продовження переговорів з ЄС, проведення позачергових виборів, повторний референдум або ж скасування всього процесу виходу Великої Британії з ЄС, в Палаті громад домовитися також не змогли. Єдине, на що спромігся парламент, — доручити прем'єр-міністру країни

Терезі Мей провести повторні переговори з Брюсселем щодо зміни існуючої угоди про «Брекзит».

Більшість парламентаріїв виступають проти горезвісного «бекстопу» — гарантії того, що кордон між членом ЄС Республікою Ірландія і британською провінцією Північна Ірландія залишатиметься без митного і прикордонного контролю. Скасування цього механізму і повинна домогтися Тереза Мей. Однак на цей час досягнення цієї мети видається неможливим. Євросоюз, а також президент Франції Емманюель Макрон і канцлер Німеччини Ангела Меркель в один голос заявляють, що договір не передбачає перегляду, а питання щодо кордону з Ірландією остаточно узгоджене.

Зараз починається психологічна битва. Хто зробить перший крок? Зараз все залежить від уряду Ірландії. У Дубліні хочуть за будь-яку ціну уникнути повернення до «жорсткого» кордону з Північною Ірландією, що може поставити під загрозу мир у регіоні. Однак якщо Ірландія і ЄС не змінять свою позицію, то це призведе до нерегульованого виходу Сполученого Королівства з ЄС і автоматично потягне за собою встановлення кордону.

У такій складній ситуації прем'єр-міністр Великої Британії Тереза Мей може припустити, що ірландці в останню мить підуть на поступки, щоб пом'якшити «бекстоп». Їй самій втрачати вже нічого, тому вона може усе поставити на цю карту.

У Брюсселі ж, скоріше, розраховують на те, що з огляду на наближення прірви під назвою «Брекзит» британці втрачуть самовладання і

в останню хвилину зажадають продовження переговорів з ЄС — на кілька тижнів або навіть місяців. Цей варіант мав би низку переваг: зокрема, Великій Британії не було б завдано матеріальної шкоди, а у парламентаріїв з'явився би додатковий час подумати над розумним планом «Б» для упорядкованого «Брекзиту».

У Брюсселі ще залишається надія на регульований «Брекзит», однак вона тоне з кожним днем. Депутати Європарламенту та дипломати ЄС поступово втомлюються від драми навколо виходу Великої Британії з Євросоюзу. Наразі ніхто особливо не розраховує, що це станеться 29 березня. Переносити терміни, вигравати час і чекати — на сьогодні це єдина тактика ЄС.

Бернд РІГЕРТ
Deutsche Welle, Німеччина

«Море спокуси» — океан розчарувань

Тільки-но в Мережі був опублікований трейлер фільму під назвою «Море спокуси», як увімкнувся внутрішній таймер. Здавалося, що творці стрічки приготували для найвибагливіших глядачів олдскульний трилер — неквапливий, глибокий, напружений, з неочікуваними поворотами сюжету. Щось на кшталт «Ідеального вбивства» 1998 року з Гвінет Пелтроу та Майклом Дугласом у головних ролях. Тим паче, що в «Морі спокуси» грають також суперстари — Енн Гетевей та Меттью Макконагі. Тож на цю прем'єру чекали з нетерпінням, дедалі наростаючим, оскільки її дату кілька разів переносили. Ось тільки очікування не виправдалися. Гарну ідею перетворили на найнудніший трилер.

Так от, Бейкер (Меттью Макконагі) живе на невеличкому острові в Карибському морі та заробляє собі на хліб і ром тим, що возить туристів на своїй яхті рибалити. Головний герой досить похмурий і депресивний, тож не викликає жодної симпатії. Все, про що він мріє в цьому житті, — спіймати гігантського тунця, яким він просто одержимий. Також він крутить роман з трохи старшою за себе дамою Констанс (Дайан Лейн)...

Одного разу до Бейкера на яхту приходить вродлива білявка Карен (Енн Гетевей). Виявляється, вони колись були подружжям та багато років тому розлучилися. Тоді Карен вийшла заміж за такого собі Френка (Джейсон Кларк), як з'ясувалося згодом, мафіозі.

Він часто ображає та б'є героїню Гетевей. І все це на очах у сина Бейкера і Карен, який після їхнього розлучення залишився з матір'ю.

Та насправді головна героїня прийшла не просто пожалітися чи попросити допомоги. Вона хоче замовити Бейкеру вбивство її нинішнього чоловіка: колишній має відвезти теперішнього порибалити в море, потім зіштовхнути за борт та

згодувати акулам. І за це Карен обіцяє фантастичну плату — 10 мільйонів доларів. Чи погодиться Бейкер та хто кого обіграє у цій грі?

Меттью Макконагі — чудовий актор. Він просто випромінює позитив, а його внутрішня харизма буквально примушує глядача закохуватися в нього. Але в «Морі спокуси» він зіграв вельми непривабливого типа. Та й на страждання Макконагі

на екрані не дуже приємно дивитися.

Енн Гетевей, навпаки, прекрасна й змогла створити атмосферу таємничості. От тільки їй надали дуже мало екранного часу в стрічці. Чи то грошей у її творців забракло, чи то здорового глузду...

Джейсон Кларк аж занадто переграває: роль домашнього тирана йому виявилась не по зубах. А от для чого у цьому фільмі знялася неперевершена Дайан Лейн, взагалі незрозуміло...

Десь хвилині на двадцятій після початку перегляду починаєш розуміти, що тебе просто обдурили, показавши інтригуючий трейлер, зліплений з кращих сцен. Насправді ж «Море спокуси» — абсолютна маячня, сповнена псевдометафорами. Режисер та сценарист Стівен Найт зіпсував гарний сюжет, з якого можна було створити справжній шедевр.

Найголовнішою тут є інтрига, якою постановник знехтував. Також він абсолютно не зважав на канони жанру. Здається, що Найту просто хотілося якось виділитися, та його кінематографічний експеримент виявився надто невдалим.

І, до речі, глядачі вже сказали своє слово: за перший вікенд стрічка заробила в прокаті лише \$4,4 млн (загальний її бюджет — \$25 млн). Ця сума жалюгідно низька. Але, по правді кажучи, це кіно не варте жодної витраченої на нього копійки і жодної хвилини часу. Краще передивитися фільмографію культового Альфреда Хічкока (тут кожен фільм шедевр) чи повернутися в славні 1990-ті, адже саме тоді знімали найкращі трилери.

ДЕСЬ ХВИЛИНИ НА ДВАДЦЯТІЙ ПІСЛЯ ПОЧАТКУ ПЕРЕГЛЯДУ ПОЧИНАЄШ РОЗУМІТИ, ЩО ТЕБЕ ПРОСТО ОБДУРИЛИ, ПОКАЗАВШИ ІНТРИГУЮЧИЙ ТРЕЙЛЕР, ЗЛІПЛЕНИЙ З КРАЩИХ СЦЕН. НАСПРАВДІ Ж «МОРЕ СПОКУСИ» — АБСОЛЮТНА МАЯЧНЯ, СПОВНЕНА ПСЕВДОМЕТАФОРАМИ. КІНЕМАТОГРАФІЧНИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ ВИЯВИВСЯ НАДТО НЕВДАЛИМ

«1+1: Нова історія» — бліда копія шедевра

У 2011 році на великі екрани вийшла французька трагікомедія режисера Олів'є Накаша під назвою «1+1». У цьому заснованому на реальних подіях фільмі йшлося про успішного аристократа Філіпа (Франсуа Клузе), який у результаті нещасного випадку став повністю паралізований. Його життя було нестерпним. Але знову відчувати себе живим головному герою допоміг його помічник, чорношкірий колишній злочинець Дріс (Омар Сі). Між чоловіками виникла справжня дружба. Початок стрічки був дійсно безнадійний, а от фінал — вражаючий: Філіп одружився! І це ж реальна історія, яка надихає!

Надихнулись цим фільмом і американські продюсери і вирішили зняти ремейк — «1+1: Нова історія». За великим рахунком сюжет нової картини абсолютно ідентичний оригінальному, хоча є, звісно, деякі розбіжності. Однак голлівудська історія в плані динаміки та драматизму значно поступається французькій. Та й з точки зору гумору французи більш витончені. Режисер Ніл Бергер, здається, взявся за роботу без найменшої цікавості та завзяття, й створив бліду копію шедевра.

Головні ролі в фільмі зіграли: Брайан Кренстон (Філіп), Кевін Харт (помічник Дел),

Ніколь Кідман (помічниця Івон). Хоч Кренстон і чудовий актор, але йому не вдалося переіграти свого французького колегу. І це не дивлячись на те, що він дуже ретельно готувався до своєї ролі: багато часу провів із людьми з обмеженими можливостями, а також спілкувався із реальним Філіпом Лакасом, який нині живе у Марокко.

До речі, на головну роль претендувало чимало знаних акторів, серед яких був і Колін Ферт.

Своєю чергою Кевін Харт також не зміг переіграти Омара Сі. Та й загалом між двома головними персонажами голлівудсько-

го ремейку просто не виникло на екрані того зв'язку і такої дивовижної дружби, як це було у французькій версії.

Ну і щодо Ніколь Кідман — вона вже як чорна мітка для кіно... Якщо її ім'я є в титрах, то успіху заць!

На жаль, Голлівуд спіткала справжня катастрофа — брак ідей. Тож усе частіше нам підсовують — і далі підсовуватимуть — різноманітні ремейки, сиквели, триквели, приквели... Шкода, адже життя пише найцікавіші і найнесподіваніші сюжети. І варто тільки озирнутися навколо. Звісно ж, копіювати набагато простіше...

ДОРОГІ НАШІ ЧИТАЧІ!

Наразі оформити передплату на газету «Вечірні Вісті» можна тільки через редакцію.

Сплатити передплату на газету «Вечірні Вісті» ви можете в будь-якому відділенні державного або комерційного банку України за квитанцією.

Якщо ви хочете отримувати газету з наступного місяця, вам необхідно сплатити передплату до 10 числа поточного місяця.

ВАРТІСТЬ РЕДАКЦІЙНОЇ ПЕРЕДПЛАТИ:

Індекс	Періодичність виходу	Вартість передплати (1 місяць)
49450	Пн	25 грн

«Вечірні Вісті» — газета для усіх поколінь!
Тел: (044) 359-04-54

Сума: 150	Платник: Петренко Розална Юхимівна
Місце м. Одеса.	проживання: вул. Канатна, 38, кв. 42
Отримувач: Назва: ТОВ «Електрамолл Україна»	Мушкетер: АТ «УкрСиббанк»
Код: 36032284	Розрахунковий рахунок: 26007493798200
МФО банку: 351005	Призначення платежу: Передплата газети «Вечірні Вісті» інд.49450, 6 міс.

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Свідцтво про держреєстрацію КВ №21058-10858 ПР від 14.11.2014 р.

Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26

Пишіть на адресу:

ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник і видавець:

ТзОВ «Структура ІТ»

Тел.: (044) 359-04-54

e-mail: gazetavv@ua

Газету надруковано ТзОВ «Мета-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0123456789

Наклад 97 525 прим.

Рекомендована ціна 5 гривень

Передплатний індекс: 49450

Відповідальність за матеріали у рубриці «Точка зору» несуть автори текстів.

При використанні публікацій посилення на газету «ВВ» обов'язково.

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

